

İçindekiler

birinci bölüm

SAHNE ARKASI

13

Bir gün takside...	15
Çekiş seslerini duyuyor musun?	17
Boşluklar senfonisi	19
Neden cenin?	21
Dünyadan doğmak	23
Aşka yürüyüş	25
Kahramanlık hikâyesi	26
Sen uyurken oldu olanlar	28
Örtüyü kaldırmak	30
Rahîm'den 'rahim'e	31
Sürpriz içinde sürpriz	33
Bir ölü de ben olabilecekken	36
Benim doğum sancım	38
Ceylanın pınara inışı	43
"Şantiye" haberleri	46

ikinci bölüm

RAHİM SAHNESİNDE

49

Yarımlığın tamlığı	51
Görüyor musun görünmediğimi?	55

Hişt, bir baksana!	57
Sürprize hazırlan!	58
“Ben yokum diyemez ki yok olan!”	59
“Görünmeyişime aldanma, ufkun ardındayım şu anda.”	61
“İnanılmaz olanın ta kendisiyim ben!”	63
“Bir hayat şarkısıyım.”	65
“Varlar varının kararıyla sana varıyorum.”	66
1. gün: “Başlama telaşındayım.”	68
“Acıyorum, o hâlde varım!”	70
“Neden ben?”	72
5. gün: “Koz kekebeği bilmez.”	73
“Binlerce yıllık bir hikâyenin ilk cümlesiyim.”	75
Bir ruh niye beden ister?	78
7. gün: “Artık toprağa düştüm.”	82
14. gün: “Hayata kökler salıyorum.”	84
21. gün: “Burada inanılmaz şeyler oluyor.”	85
30. gün: “Konser başladı.”	87
Kalp denizdir; dil kıyıdır	88
Kalbini dilinin önünde tut!	90
“Bana kalbimden yakın, kalbime benden yakın olana selam ile”	91
40. gün: “Herkes gibi olmak, hiç kimse olmaktır!”	93
45. gün: “Şefkatle yoğruluyorum.”	96
50. gün: “Renklere hazırlanıyorum.”	97
55. gün: “Öpmek diye tuhaf bir şey?”	100
60. gün: “İki dudak az değil mi?”	102
65. gün: “Yirmi parmak çok fazla ama!”	104
70. gün: “Bir aşk şarkısı dinliyorum.”	107
90. gün: “Parmak uçlarım imzalanıyor.”	109
“Bi’ dahası yok dokunuşumun.”	111
100. gün: “Doğrulamak üzere eğiliyorum.”	113
“Düş düş yürüyeceğim.”	115
110. gün: “Kanım kaynıyor.”	116
“Işığın gözlerini açıyorum.”	118

120. gün: “Sıcak başlangıçlara merhaba.”	121
140. gün: “Bugün ilk tekmemi attım.”	123
“Susamıyorsam, içtiğimdendir sesini!”	125
150. gün: Güzel, güzeli gözler.....	126
“Görünmeyene inanarak...”	127
170. gün: “Öte dünyaya hazırım.”	130
180. gün: “Bu dünya bana dar geliyor.”	131
200. gün: “Bağlantılar kuruluyor.”	132
“Gel, dünyanın kabuğunu kırılım!”	134
“Kırılğım, o hâlde varım!”	137
210. gün: “Bilmediğim bir yere çekiliyorum.”	139
240. gün: “İki dünya arasında kaldım.”	141
270. gün: “Ölüyor muyum?”	143
‘Ahiret’te ilk günüm: “Benim ben!”	144
“Ben var ya ben!”	147

üçüncü bölüm

SAHNE ÖNÜ

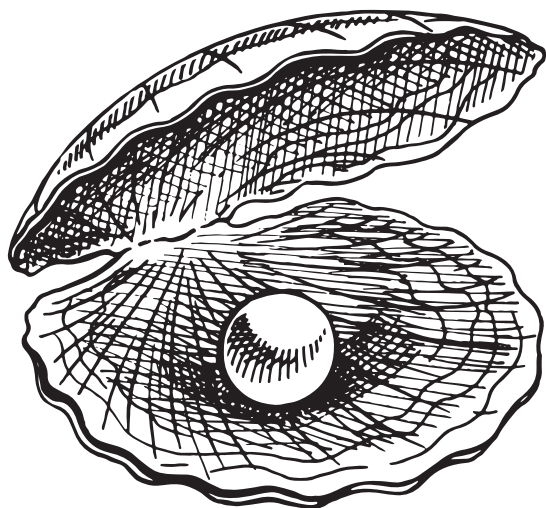
151

Çılgınlık bu!	153
“Balık denizi bilmez ki!”	157
“Güldüren de O ağlatan da.”	161
“Sıfır hesabı”	164
Bir başka annenin son mektubu.....	171

Bu kitapta geçen bazı kelimelerin anlamlarını merak ediyorsan... ..	173
---	-----

*“Hatırla ki hatırlanmaya değer bir şey değildin”
cümlesi, İnsan Suresi, birinci ayetinin odak
hatırlatmasıdır. Doğmadan önce, insanın bir ‘şey’
diye bile anılmadığını, yokluğunun ‘sıfır’ olarak
bile hesaplanamadığını hatırlatır. Cenin olarak
başladığımız ‘öte-dünya yolculuğu’muz, bildiğimiz tüm
sürprizleri geçersizleştiren, sürpriz diye bildiğimiz her
şeyi mayalayan biricik sürprizdir. Belli ki kimse kendisi
için hazırlanan sürprizi bilemedi ve bilemeyecek.*

birinci bölüm

SAHNE ARKASI

Bir gün takside...

Istanbul'un boğucu trafiğinde, taksinin ön koltuğunda otururken, aniden karşıma devasa bir reklam panosu çıktı. Üzerinde kalın harflerle “BÖBREK NAKLİ” yazıyordu. O sessiz harflerin ardına gizlenmiş hayat hikâyelerini hayal etmeye çalışırken direksiyon başındaki genç şoför iç çekti: “Annem de nakil bekliyor.” Sesindeki bekleyişin yorgunluğunu, umudun kırılan serinliğini fark etmemek mümkün değildi. Konu açılmışken sessizliğe fırsat vermek istemedim; şoföre dönüp sıradan bir şey söylüyormuş gibi “Benim iki böbreğim de nakil, biliyor musun?” dedim. Gözlerini dikiz aynasından üzerime kaydırdı ama pek oralı olmadı. Böbrek nakli, onun dünyasında sıradan bir vakıydı belki de. Şaka yaptığımı anlamasını beklemedim. Ama iki böbreğimin birden nakil olmasındaki tuhaflığı fark etmesini bekledim. Fark etseydi dakikalar içinde hazırladığım bilmeceyi çözebilirdi.

Dikkatini çekmek için daha radikal bir iddia ortaya attım: “Kalp nakli de yapıldı bana...” Gözlerini şüpheyile bana çevirdi. Trafik durmuştu. Sessizliğini bozmak ister gibi dudaklarını araladı ama ben saldırıya geçtim: “Bu yüzüm var ya, o da nakil. Kusursuz ve ağrısız bir yüz nakli operasyonu geçirdim.” Merakının iyice uyanıldığını görebiliyordum. “Hem akciğerlerimin iki kanadı da nakledildi!” “İki gözüm de...”

Kaşlarını çattı, sorunun cevabını beklemeden önce içinde tarttı: “N’oldu abi, büyük bir kaza mı geçirdiniz?” Gülümsedim. Zafer benimdi. “Bütün organlarım nakledilmiş. Hatırlamıyorum ama ben

daha çok küçükken olmuş...” Kafası karışmıştı. “Abi, sen küçükken tıp o kadar ilerlemiş miydi?” diye sordu yarım ağız. İnanılmaz şeyler söylediğini anlamıştı. “Organlarımın hiçbirisi yerinde değilmiş. Erkenden fark edilince, ben ana rahmindeyken müdahale edilmiş. Asistansız çalışan bir cerrah tarafından hepsi tek tek nakledilmiş.”

Genç şoföre, bir acısı vesilesiyle aldığı oyunu yumuşatmak için tıp doktoru olduğumu hatırlattım. Organ naklinin her zaman başarılı olmadığını, doku uyumsuzluğunun olabileceğini, bunu önlemek için hastanın avuç avuç ilaçlar içmek zorunda kaldığını belirttim. Organ nakli yapılan hastanın da nakledilen organın da doku uyumsuzluğu yüzünden çoğu kez kaybedildiğini vurguladım. “Ama ben en ufak bir doku uyumsuzluğu yaşamadım. Ve hiç ilaç kullanmak zorunda kalmadım. Üstelik organlarımın hepsi orijinal; ölü ya da yaşayan birinden nakledilmedi. Düşünsene, kıldan ince bütün kılcal damarlarım –ki yaklaşık yüz elli bin kilometre uzunluğunda– ince ince döşenmiş. Ben o sırada mışıl mışıl uyuyormuşum.”

“Anladım” anlamında başını iki yana salladı. “Ha, o zaman iş başka!” diye güldü. Trafik hafifçe ilerlemeye başlamıştı. Ben de nakledilmiş ellerimi, nakledilmiş dizlerimin üzerine koyup nakledilmiş iki gözümle bütünüyle nakil bedenimi minnetle süzdüm. Manzarasız ve nefessiz kalmayayım diye bana ve sevdiklerime nakledilen mavi gökyüzünü seyre daldım. Nakledilmiş orijinal akciğerlerime, yeryüzüne nakledilmiş atmosferin serinliğinden taze nefes nakli yaparken, nakledilmiş orijinal midemin güzel bir yemek nakline hazır olduğunu fark ettim. Acıkmıştım.

Bu kitapta o gün genç taksiciye anlatmaya vakit bulamadığım, sana da bana da yapılan kansız ve bıçaksız, ağrısız ve ilaçsız çoklu organ naklinin sessiz hikâyesini okuyacaksın. Şu an nakledilmiş parmak uçlarımla bilgisayar tuşlarına dokunarak naklettiğim mesajlarımın senin ve benim nakledilmiş beyinlerimizde muazzam nakil patlamalar başlatacağını umuyorum.

İyi yolculuklar.

Çekiç seslerini duyuyor musun?

Yıllar öncesi bir akşamüzeri, Gaziantep Bakırcılar Çarşısı'nda-
yız. Hepimizin gözleri, bakırların sarı parıltısına takılmışken
birdenbire çarşının uğultusu hafifliyor, kısa bir sessizlik oluyor.
İşte tam o anda, onlarca ustanın bakırın narin yüzüne nezaketle
vuruşu tatlı bir senfoniye dönüşüyor.

Gürültüye rağmen birkaç defa odaklanarak dinlediğim bu ölçü-
lü “çın çın” seslerine ‘Boşluklar Senfonisi’ adını vermek isterdim.
Öyle ya; ustalar çekiçleriyle bakırı nazikçe döverken boşluklar inşa
ediyordu. Başkalarının lezzetle dolduracağı, lezzet alacağı boşluk-
lar. Başkalarının sevinci olacak boşluklar. İşleri, o boşlukları gü-
zellikle çevrelemektir. Gözden uzak yaşamaya razı olmuş çileli bir
ihtimamı nakşediyorlardı bakırın yüzüne. Loş bir köşede ılık ve
gölgelerle oynasacak boşlukların mimarlığını yapıyorlardı.

O gün, ılık kadar gölgelerin de aydınlattığı Bakırcılar Çarşı-
sı'nda, çekiç seslerini başkaları için var olmanın sızısı olarak din-
ledim. Bakırın parıltılı sarı teninde özlemini çektiğimiz diğer kâ-
m çabaların pırıltısını seyrettim. Bakıra tas biçimi veren ustalar, baş-
kalarına serinlik olacak, doyum sunacak boşlukları ne güzel beste-
liyorlardı. Sevindim içim sıra. Bu boşluklarda ne çok insanın gizli
mutlulukları saklanıyordu. Köpüklü ayran taşacaktı ibriklerden.
Sıcacık çorbaların dumanı tütecekti sahanlarda. Sürpriz lütufların
kalbi ağırlanacaktı tepsilerin göğsünde.

Bir Ceninin Günlüğü'nü yazmaya niyetlenince, o Bakırcılar Çarşısı hatıram canlandı. Bu “çekiç darbeleri”nin çok daha fazlası ve çok daha ölçülüsü ama bir o kadar sessizi, bir insan inşaatının şantiyesi olmaya razı olmuş her kadının rahminde çınlıyordu. Rahim de son tahlilde telaşlı bir inşaat boşluğudur; hummalı bir yaratma sahnesidir. Bir cenin olarak, annemin kalp atışlarını dinleyerek büyürken, dünya gürültüsünden habersizdim, çoğu boş ve anlamsız yeryüzü gündemlerini umursamıyordum. Şefkatin pamuksu dokunuşuyla, hikmetin ipeksi yakınlığıyla dolu bir boşluğun içinde özenle yoğruluyordum. İçimdeki organlar, işini profesyonelce icra eden bir ustanın şeffaf dokunuşlarıyla, ahenkli çekiç darbeleriyle şekilleniyordu. Kalbim özenle odacıklarına ayrılıyor, kıldan ince damarlarım binlerce kilometre uzatılıyor, kulaklarımın dışı, ortası, içi müziği ve uyumu duyacak ahenkle döşeniyor, dengemi sağlayacak kristaller ve ince kemikler itinayla yerli yerine konuyor, beynimin her noktasında tüm evreni kavrayacak bağlantılar ateşli bir koşturmayla örülüyordu. Şu anda bilgisayarımın tuşlarına dokunan parmak uçlarıma ve şimdi bu sayfaya dokunan göz hücrelerime eşi benzeri görülmemiş bir coşkuyla son şekilleri veriliyordu. Şimdi bu sayfada seni ve beni buluşturan ne varsa, aldığımız nefesi bir yaşam ateşine dönüştüren ne kadar hücremiz varsa, kaderin kuyumcusu tarafından yerleştirildi. Ve hâlâ yerleştirilmeye devam ediyor.

“Boşluklar Senfonisi”nin ta kendisiyiz sen ve ben.

Boşluklar senfonisi

Hayatın gözümüzden kaçan en önemli detayı, adı konmamış sayısız boşluklar sayesinde akıyor oluşudur. Müziğin esleri gibidir yaşamsal boşluklar. Yazının kelime araları gibi sessizliğiyle anlamı fısıldar, susuşuyla sözü netleştirir. Kelime aralarında boşluk bırakılmamış bucümleyi okumaktazorlanıyoruz; değil mi? Etrafımıza bir bakalım; ne kadar boşluk var! O boşluklar sayesinde dolu dolu yaşıyoruz.

Dünyalıyız. Gün boyu koşturuyoruz. Sabahı akşam ediyoruz telaşla. Akşamdan sabahı bekliyoruz sakince. Toplantılara katılıyoruz. Seyahatlere çıkıyoruz. Borçlanıyoruz. Alacaklı da oluyoruz. Kiramız. Gelirimiz. Banka hesaplarımız. Banknotlarımız. Vergilerimiz. Asansörlerimiz. Ofislerimiz. Sosyal medya hesaplarımız vs. Gün doğumları. İkinci hüzneleri. Güz sarısı. Yaz neşesi. Ne çok telaşımız var!

Bunca gürültü patırtı, aslında, bakır ustalarının yaptığı gibi, sessiz boşlukları var kılmak için. İşle doldurduğumuz saatler, dolu dolu alın teri akıttığımız mekânlar, sevdiklerimizi kucaklayacağımız, derinden nefes alacağımız, hasretli türküler dinleyeceğimiz, şiirler okuyacağımız, diz dize oturup sıcacık kahvelerimizi yudumlayacağımız, başımızı yastığa koyup huzurla uyuyacağımız sessiz boşluklar için değil mi? Yaptığımız her işin sonunda, ardı sıra koşturduğumuz makamlarda, aşkla dolduracağımız, sevgiyle bezeyeceğimiz, şefkatle dokuyacağımız boşlukların çeperlerini

çekiçliyoruz. Ne var ki çeperleri süslerken içerideki boşluğu unuttayazıyoruz. Testinin içindeki boşluğu çamurlu elleriyle saran usta gibi, terleyerek yoğurduğumuz testiden su içmeyi unutuyoruz. Su içirirken, susuz kalıyoruz.

Susalım şimdi. Sırası geldi, durduralım o ateşli telaşları. Sükû-tun nabzına dayayalım kulaklarımızı. Bir rahmin boşluğuna dikkat kesilelim. ‘Rahim’ diye isimlendirilecek kadar merhamet yüklü o boşlukta ince ince işlendiğimizi, dantel gibi örüldüğümüzü hatırlayalım. Dolu dolu şefkatin sessizce hükmettiği, eşi benzeri olmayan merhametin eğildiği etten duvarlar arasındaki sürpriz gelişimimizi hayal edelim. Yokluğumuza razı olmayan, görünme-yişimizi dert edinen, canlı ve bilinçli bir insan olarak var olmamız-da hücre hücre ısrar eden Rahîm’in lehimizdeki kesin kararının keyfini çıkaralım.

İçindeki serin boşluğun hatırına dövülen bakır gibi, ardımızda bıraktığımız o rahim boşluğunun içindeki “çın çın” seslerini duymayı deneyebiliriz. O serin ve sakin hayat kuytusuna vefa borcumuz var. Bize can bahşedilen boşluğun hatırını sayarsak, bizim için bahşedilen canlara özel boşluklar ayırabiliriz. O boşlukların dolu dolu tadını çıkarabiliriz. Terk ettiğimiz rahim şefkatini hatırlarken, bu dünyanın rahminde, yine görünmez bağlarla, sonsuz ihtimamla nazlanarak büyütüldüğümüzü görmeye başlayabiliriz.

Umulur ki böylece bu dünyadan “ölme”yi, ahirete “doğma” diye gören ince bilgeliğe erişiriz. Değil mi ki ölü çiçeklerden diri meyveler çıkıyor, dünyanın ölüsü görünen sevdiklerimizin de bir gün ahiretin dirileri olarak tebessüm edeceğinden emin oluruz.

Neden cenin?

“Dünya öylesine çiçeği burnundaydı ki, pek çok şeyin adı yoktu daha ve bunlardan söz ederken parmakla işaret edip göstermek gerekirdi.”

—Gabriel Garcia Marquez

Bu kitap, rahmin boşluğunda filizlenen canlar adına yazılmış bir mektup. O ilk çekiç seslerine, ilk hücre dansına, ilk kalp atışına dönüştür. Vesilesiyle *kaybolmuş ceninlere* bir ağıttır.

Yıllarca o derin boşluğun çınlamalarına dayadım kulağımı. Yeryüzünün en yakıcı dönüşümü olduğu hâlde sessiz kalmayı başarmış o fırtınalı devrimlerin neşeli uğultusunu duyurmaya çalışacağım. Bir çılgınlıkla yırtılan o derin rüyayı tabir etmeye yelteneceğim. Soluk soluğa yaşadığımız o çılgın yaratma günlerinin hâlâ çılgınca devam ettiğine dikkat çekeceğim. Üzerimizde gerçekleşen göz kamaştırıcı devrimlerin destanını yazmaya çalışacağım. Kenarlarını tutamadığımız için tanımlayamadığımız, kıyısında gezemediğimiz için seyredemediğimiz muhteşem bir tablonun kanlı renklerine bulayacağım aklımızı.

Marquez’in dediği gibi, “Dünya o kadar körpeydi ki...” Adı konmamış duyular, parmakla gösterilen mucizeler... Hayır, daha da fazlasından söz ediyoruz artık. Mucizeleri gösteren parmaklarımızın, parmakla gösterilesi bir mucize olduğunu keşfedeceğiz.

Fotoğraf estetiğiyle, seyir heyecanıyla, derinlik ve renk algılamalarıyla, her şeyi mucize gören gözlerimizin, seyredilesi bir mucize olduğunu göreceğiz. Parıltılı bir geçmişin şimdiye yansımasını, geleceğe doğru şavkımını kelimelere dökeceğiz. Şu anda bir ceninken *ölüm sandığımız bir doğuma doğru* büyüdüğümüze ikna olacağız. Dünyaya geldiğimizde ağladık; bizi karşılayanlar ağlayışımızla güldü. Şimdi de bu dünyadan giderken bizi uğurlayanları ağlatacağız; onları ağlatarak gülmeyi başaracağız öte dünyada. Gelişi güzel olanı gidişi güzel yapmanın yollarını arayacağız.

Dünyadan doğmak

Sırası geldi. Kalbimin en kuytu yerinde sızlayan yarımı açıyorum. O benim gizli kahramanım. Sadece ‘cenin’ oldu ve hep ‘cenin’ kaldı. Adını koymuştuk çoktan; yolunu gözlüyorduk. Kalp atışlarını duymuştuk, cılız tekmelemeleriyle sevinmiştik. Ama sonrası gelmedi. Gelmedi. Gelemedi bu dünyaya.

Rahimden, kendi küçük dünyasından kendi zannınca ‘ölürken’ bu dünyaya ‘doğduğunu’ fark edemezdi. Fark etmesi de gerekmedi. Rahim hayatının son dakikalarında bu dünyaya doğmaktan vazgeçip ‘öbür’üne ‘doğmayı’ tercih etti. “Ölü doğum” koydular adını bu dünyadakiler. Öbür dünyadakiler sadece “doğum” demiş olmalı.

Gözünü açamadığı için, yüz yüze gelemediğimiz için, bir nefeslik olsun beraber olamadığımız için, gönlünü almama izin vermediği için vedasıyla mahzun olmayı beceremediğim o ‘cenin’e, o ‘saklı’ya, o ‘örtülü’ye, o ‘gizem’e, o ‘sırr’a vefa borcumu mahcubiyetle ödeme denemesi bu çalışma. Güneşle tanışamamış, nefesle buluşamamış, ekmeğe dokunamamış, su şırıltılarıyla kucaklaşamamış ‘öyle yarım kalmış’a ve aynı yazgıyı paylaşan nicelerine mahcup bir selam vermek istedim.

Hep aradığımız, ‘ölümü doğuma eşitleme’ bilgeliğini dünyaya küsmüş gözleriyle fısıldayan şehit Gazzeli bebelerin de hikâyesi bu. Bir ‘cenin’ olarak yanımıza uğrayan, hep ‘saklı’ kalıp umutlarımızı çoğaltan doğ-a-mamış bebeklerin gönlünü almak isterim.

Ki ben de 1963 yılında neredeyse onlardan biri olmak üzereymişim. Aranıza uğramadan sessizce geçip gidebilirmişim—belki bundan memnun olanlar olabilir. Her birine minnet duyduğum, şimdilerde çoktan rahmetli olmuş köylü büyüklerimin; adam boyu karı yara yara, dağ yollarını kan ter içinde aşşa aşşa ortaya koyduğu çabayla, o sıralar sadece on yedi yaşında olan annemin olağanüstü sabrıyla, kismetime bu gök kubbenin altında en az altmış yıldır süre nefes alıp vermek düştü. Memnunum kismetimden.

Buraya uğradiysam ve bana kelimeleri örmek ve anlamları dokumak diye bir ödev verilmişse, o derin rüyayı tabir etmeyi boynuma borç bilirim. Bu tabir, aynı zamanda, ömrümün en karanlık ama en şaşaalı dönemini anlatmak demeye geliyor. Bunu söylerken, ömrümü mumlu pastalı kutlanan “doğum günleri”nden başlatmıyorum. Gözden kaçabilecek, kesinlikle kir sayılacak, önemsiz bir atık diye gözden çıkarılmaya hazır, olur da düşerse kimseyi zerre kadar üzmeyecek tek hücre olarak var olmaya başladığım andan başlatıyorum.

Aşka yürüyüş

Kabul edersen, senin de günlüğün olacak *Bir Ceninin Günlüğü*. “Olacak” dediğime bakma, senin günlüğün *oldu* bile. Sana yabancı değil bu hikâye. Sensin bu hikâye. Sen bu hikâyeden ibaret. İçinden geçtiğimiz, içinde inşa edildiğimiz rahim sahnesini üç perdelik bir tiyatro oyunu olarak yazsaydım şöyle olurdu sanıyorum:

Birinci Perde: Tek hücre—bir evrenin tohumu

İkinci Perde: İlk kalp sesi—aşka yürüyüş

Üçüncü Perde: Doğum çığlığı—hayata tutunan nefes

Oyunun mottosu şöyle olabilirdi:

“Bu oyun, hayatın bir ceninden öğrendiklerini fısıldıyor.”

Tek kişilik oyunda karanlıktan aydınlığa doğru yürürken yüzü gölgeler içinden sıyrılan oyuncunun ilk repliğini şöyle yazardım:

“Rahmin boşluğuna d/okunmuş şiirsin sen. Her hücren bir hece. Şiirin ete kemiğe bürünmüş hâlisin. Hâlâ hece hece söylenmekte.”

Kahramanlık hikâyesi

Böyle ciddi ciddi yazdığımı bakma, bu kitabı okumanın eğlen-
celi bir tarafı da var. Şöyle ki: Bir gün torunlarına kahramanlık
hikâyelerini anlatmak istersen, anlatacağın en parlak hikâye ra-
him içi hayatındır. Şöyle başlayabilirsin meselâ:

“Çocuklar, çok zor zamanlardan geçtim ben. Bir düşünün, daha
adım bile yok. O kadar ki ben bile benim ‘ben’ olduğumu bilmiyo-
rum. Annem bile varlığımın farkında değil. Nasıl yalnız hissediy-
yorum, anlatamam. Babam zaten çok meşgul; umurunda değilim.
Sonsuz bir çaresizlik içindeydim. Kaybolmuştum.”

Torunların gözlerini fal taşı gibi açıp “Ya öyle mi!” dercesine
hayranlıkla bakıyorlar sana. Sen hız kesmeden devam ediyorsun:

“O kadar şaşkındım ki çocuklar, sormayın. Daha ne olacağını
bile bilmiyorum. Yüzsüzün tekiyim. Körüm bir de. Yetmiyormuş
gibi sağırım da. Elim kolum yok.”

“Ayakların peki?” diye soruyor en afacan olanı. “Nerdeeee, ayak
da neymiş onu bile bilmiyorum. Yürümek diye bir şeyden haberim
yok. Hayatımda hiç yol görmemişim; bilmiyorum ki nedir ol!”

Torunlarının sessizliği derinleşiyor. Sana acıyan bakışlarını
tatlı bir zevkle seyrediyorsun. Anın tadını çıkarıyorsun. Daha da
trajik bölümlere geçiyorsun:

“Bu arada kafam çok karışık. Beynim yok, çocuklar, beynim
yok! Düşünsenize, düşünemiyorum ben. Benim için iyi nedir,
kötü nedir bilmiyorum. Seçim yapamam ki! İnsan olmak nedir

bilmiyorum. Benim tercihim değil insan olmak. Benden habersiz verilmiş bir karar. İyi de olmuş ama. Kurbağa olabilirdim. Fare yavrusu gibi gözüküyordum o sıralar.”

“İyk...” diyor çocuklar.

“Neyse midenizi bulandırmayayım. Kurbağa da fare de solucan da asil varlıklardır. Onların yaptığını biz yapamayız. Onlar bizim yaptığımızı yapamazlar.”

“E, sonra?” diye soran gözleri cevapsız bırakmıyorsun:

“Bir süre boşlukta, nereye niye gittiğimi bilmeden, ne olacağımı bilmeden yuvarlanmışım. Sonradan öğrendim tabii bunu. Derken, beni kucaklayan, sarıp sarmalayan bir şeyin içine gömülmüşüm. ‘Rahim’ diyorlarmış ona.”

Şaka bir yana, senin de benim de başımdan geçen olağanüstü bir dönüşüm bu. Hayret edilesi bir zafer koşusu. Eşsiz bir başarı hikâyesi. Hayatının hiçbir döneminde bu kadar keskin ama bu kadar yumuşak zafer yaşamadın. Bu kadar devrimci ama bir o kadar sessiz bir kazanımın olmadı. Olmayacak da.